

Noc byla krásná a chodník lesklý,
ulice po dešti vydechla páru.
Myšlenka jasná. Dlaně si pleskly!
Kus plotu do kleští ku slávě zmaru.
Tři vrazi ve tmě šli dál v cestě jim kdosi stál.
Zachovali však klid, stačilo vystřelit.
Na noční košilce hned vykvetl rudý květ.
Ten pohled nesnesu. Padala bez hlesu.

Kousíček za plotem smrt rve se s životem,
leží tam postava v trávě.
Kéž by se zázrak stal a Bůh se smiloval
nad kytkou uvadlou právě.

Tři vrazi ve tmě šli dál a život vyprchal.
Tak už to dneska je, na cit se nehraje!

Rána tě budí, kdo to tam střílí?
Kdepak máš dceru, snad nešla ven.
Podlaha studí, siréna kvílí,
kéž teď by bylo včera! Kéž by to byl sen!

Tak teď už konečně víš, že za štěstí zaplatíš.
Neměls mít víc než ty tři chlapi prokletý,
co ukuli v hospodě plán, jak máš být vychován.
Za to, že líp ses měl a kdekdo ti záviděl.

Pistoli v šupletí máš, dlouho jí schováváš.
Pečlivě v hadříku - má to svou logiku!

Sám proti proudu vrhneš se záhy,
slzavou stezkou až na samý kraj.
Kráčíš k soudu zatížit váhy,
pro dcerku hezkou jdeš vystřílet ráj.